

Tre dråpliga timmar

"Zorry" av och med Örebrospexet

Scen: Aulan, Örebro Universitet, 8 mars 2002

Manus: Jon Forssell, Kalle Hjalmarsson, Anders Björk, Johan Wiborgh

Regi: Anita Thorsberg och Jon Forssell

Medverkande: Anders Björk, Anders Dahl, Sofia Stenquist, Petter Enqvist, Kalle Hjalmarsson, Per Jonhed, Mia Johansson, Åsa Rudolfsson, Johan Svensson och många många flera bl. a. en 11-mannaorkester.

Speltid: 2 timmar 45 minuter inkl. paus (kan troligen variera ganska mycket beroende på dagsformen hos publiken och ensemble)

Kalle Hjalmarsson (Don Montero), Johan Svensson (sergeant Garcia) och Anders Björk (Pancho) i "Zorry", Örebrospexet 2002.

Ett studentspex i Örebro ska basera sig på en historisk händelse eller ett litterärt verk. Örebrospexet har i år valt historien om filmen och frihetskämpen Zorro, Californiens/Mexicos svar på Robin Hood.

Historiemallen i föreställningen är enkel: Zorro eller Zorry - en terrorist som uppenbarligen har startat eget - är god och kämpar för den californiska/mexikanska urbefolkningens frihet och lycka mot den onda spanska ockupationsmaktens koloniala förtryck personifierad i den elaka borgmästaren Don Montero och hans slösinta kumpan sergeant Garcia. Genom sin mycket breda kompetens och perfekta gerillataktik lyckas Zorro/Zorry ensam betvinga förtryckarna. Varenda gång till och med.

Här tror man kanske att 70-talets politiska teater har väckts till liv i Örebrospexet men så är inte fallet. Här är det frågan om

parodi och travesti och det är mycket underhållande och mycket roligt. Formen är en lycklig blandning av buskis, fars, vaudeville och musikal men skiljer sig ändå från de konventionella varianterna genom att man otvetydigt uppmanar publiken att lägga sig i föreställningen och ställa krav på skådespelarna under spelets gång. Det vill säga att den ena föreställning inte blir den andra lik. Och detta är naturligtvis en recensents mar-dröm. Den föreställning jag har granskat och bedömt fanns bara när jag var där. De som sen vill se föreställningen kommer troligen att se nåt helt annat men sånt är livet.)

Detta innebär att publiken kan genom rop och rabalder kräva t. ex. omstart på en redan spelat scen. Skådespelarna måste då spela samma scen igen men på ett annat (och otadligt) sätt. Och är publiken inte nöjd är

den naturligtvis inte dummare än att den kräver ännu en omstart. Men skådespelarna är naturligtvis inte heller dummare än att de i sin tur har förberett sig på detta krig och därför ofta har både en andra och även tredje variant på en scen. Men ibland överlistar publiken ändå skådisarna genom att kräva omstart på ett helt osannolikt ställe och då får aktörerna försöka överleva genom ren improvisation.

Det förväntas även att publiken kommer med andra tillrop och krav (som "Baklänges!" eller "Fortare!") och man ser också gärna att salongen kryddar föreställningen genom att bua åt låga skämt.

Det här är teater som egentligen närmar sig sportens område då både publikens och ensemblens dagsform är så avgörande för resultatet. Och det är nog om detta fortsätter

bara en tidsfråga innan vi får dopingkontroller även inom teatern. Jag skulle i alla fall gärna vilja se en test av Johan Svensson som spelar sergeant Garcia. Antingen har den mannen ett medfött fel på sina leder eller också är han dopad på något vänster vis.

I samband med denna mycket överdådiga föreställning måste man ändå utfärda varningar för studentikos humor, platta vitsar, mycket platta vitsar, billiga tricks och beprövad båg. Men tål man dessa ingredienser har man ta mig fan tre dråpliga timmar framför sig i sällskap med dessa galna och extremt energifyllda amatörer. Vad som ännu fattas i spelteknik och erfarenhet kompenseras generöst genom tokiga påhitt och ensemblens entusiasm och spelglädje.

Jesper Lange